

Lezen: 1 Petrus 1:22-2:10

Tekst: 1 Petrus 2:4-5a (t/m ... tempel'.)

Bijzonderheid: eerste kerkdienst in ons verbouwde gebouw. Met bevestiging ambtsdragers (Albert Frans van Loon en Martijn Kegel), inzegening kringleiders, jeugdkringleiders en kbc-begeleiders.

Kinderen: dozen naar voren brengen.

Allemaal je steentje bijdragen.

Verder: bingo

En: toren bouwen.

Gemeente van Jezus,

Dit gebouw is slechts bijkomstig, en moet ondergeschikt gezien worden aan iets anders. Het is toch niet anders dan een dienstgebouw, een werkplaats voor ouderen en jongeren. We komen hier de gehele week om te werken. Op de Zondag, om te werken in de dienst des Woords en der gebeden. In de cultus wordt de gemeente bekwaam gemaakt voor haar cultuurmandaat. Hier mogen we leren hoe we mogen leven tot Gods eer en des naasten heil. Onderwezen naar het bevel en het gebod des Heren. Dat is een zware taak. Ook hier zullen we in het zweet onzes aanschijns moeten arbeiden. Wel hard studeren voor diploma's en niet hard werken voor de onderwijzing in de waarachtige en volkomen leer der zaligheid? Werken ook in de week. Op de catechisaties en in het verenigingsleven. Wanneer we willen spreken met de vijanden in de poort, moet ge in de wapenhandel geoefend worden. Ge hebt uw tegenstanders niet te onderschatten.

Niet alleen om te studeren komen we bij elkaar in de week, maar ook om met elkaar te leren omgaan. Dat is een moeilijke bezigheid. Er moet geoefend worden in de gemeenschap der heiligen. Dit kerkgebouw met zijn lokalen is een huis der gemeente, is een werkhuis.

Aldus dominee D.K. Wielenga op de eerste zondag van juli 1953. Ouderwets in taal, maar zo vandaag in zijn opvatting. Het kerkgebouw als middel. Gemeente zijn in deze wereld. Zo moet het zijn.

Vanochtend denken we daar nog een keer over na. Met als thema:

Slide **De verbouw als beeld van gemeente-zijn**

Slide Je draagt elkaars fouten

Wie goed om zich heen kijkt ziet dat ons kerkgebouw niet volmaakt is. Een deuk in het orgel, gelukkig gemaakt door één van de organisten zelf. Een afdruk van een achterwerk in één van de beamerschermen. Gelukkig gemaakt door iemand die zeer betrokken was bij de bouw. Ik vind dat we die 'litttekens' moeten laten zitten. Als aandenken daaraan, dat een kerk nooit volmaakt is. En dat we daar goed mee kunnen leven.

Zo ging er in het proces wel meer mis. Iemand, ik zal zijn naam niet noemen, stripte zorgvuldig tegel voor tegel een wand. Daarna bleek dat het hele wandje weg moest. Een hele avond voor niets gebikkeld.

Een ander, ik noem opnieuw geen naam, sloopte met een muurtje ook de waterleiding waar nog druk op stond. Een kwartier lang als Hansje Brinker met een duim het gat dichtgehouden. Toen nam Bart Kabboord het over, tot, na veel getob, de hoofdkraan was gevonden.

En zo ging er wel meer mis. Maar het mooie is, we konden dat van elkaar hebben. We hielpen elkaar verder. En moesten er ook wel om lachen. Zo gaat dat, als je met elkaar priesters bent. Je leeft van vergeving. Zoals Petrus ook schrijft in het stuk dat we lazen: oprecht van uw broeders en zusters houden.

En zo is het ook in het leven van de gemeente. De kerkenraad heeft een beetje een zootje gemaakt van de afkondigingen rondom de benoeming en bevestiging van ambtsdragers deze keer. Ook tot ergernis van onze blauwe broeder Walter. Mooi is dat broers en zussen uit de gemeente ons daar op attent maken. Zonder verwijt, maar gewoon om te helpen. Zo werkt het in de kerk. Als je bezig bent met slopen en bouwen. Dan worden fouten gemaakt. Maar dat is niet erg. DKW noemde de kerk een oefenplaats. Oefenen in de gemeenschap der heiligen. Nou, zo gaat dat dus.

Slide Niemand kan worden gemist

Stenen, stenen en nog eens stenen. De kinderen kwamen er mee aandragen zojuist. Samen bouw je. Samen maken we er iets moois van. En zo heeft iedereen bij de verbouw zijn of haar steentje bijgedragen. Financiële bijdragen. Maar ook: handen uit de mouwen. Slopen, sjouwen, strippen. Verven, bekleden, inrichten. Koffie zetten, bemoedigend luisteren en spreken. Belangstellend bidden. En ga zo maar door. Het is hartverwarmend geweest. Ook onze broers en zussen uit China, Armenië en Albanië. Geen status misschien in Nederland. Wel een volwaardige plek in ons midden. Ze doen mee, horen er bij. En zo zijn we samen aan het bouwen.

Ook in geestelijk opzicht draagt iedereen zijn of haar steentje bij. Vandaag wordt Albert Frans bevestigd als ouderling. En Martijn Kegel als diaken. Maar er zijn ook kringleiders, jeugdkringleiders en kinderbijbelclubleiders. En zo kunnen we wel ff doorgaan. CVB, koster, allerlei meedenkers, mensen met een luisterend oor, sprekers, mensen met wijsheid, doeners. En ga zo maar door. Alle gaven waar we het voor de zomer over hadden. Ze zijn in de gemeente.

En niemand is belangrijker dan de ander. Tijdens de verbouw zag je hoogopgeleide mensen sjouwen en buffelen. Ze lieten zich aansturen door mensen die veel meer met hun handen werken. Prachtig beeld van hoe het in de kerk is. We zijn allemaal onmisbaar. We vullen elkaar aan. Samen hebben we één doel. En iedereen draagt zijn hof haar steentje bij. Ik hoop dat dat gevoel van de verbouw nog lang door mag denderen in de gemeente.

Slide De basis is stevig

Bij verbouw is het zo, dat je niet aan de basis hoeft te komen. Het fundament ligt er. We zagen aan het begin van de dienst een foto van het slaan van de eerste paal. Zo'n 65 jaar geleden. Toen is het fundament gelegd van dit kerkgebouw. En daar hebben we niet aan gerommeld. Hoeveel sommigen ook onder de vloer gelegen hebben.

In het gemeente zijn is dat ook zo. Petrus heeft het over de hoeksteen. Ik heb het daar al een keer eerder over gehad, zo'n jaar geleden. De steen waar het hele gebouw naar gericht wordt. Die steen

bepaalt hoe je verder bouwt. Ook hoe je ver-bouwt. We zijn met de verbouw op het fundament gebleven.

Kijk, dan kun je de indeling veranderen. En dat gebeurt ook. Vrouwen in het ambt, bijvoorbeeld. Maar ook in de liturgie. En de dynamiek van de gemeente. Ook een ingrijpende verandering dit seizoen is de nieuwe kringindeling. Voor sommigen vast nog wel ff wennen. Maar zo werkt dat in de gemeente. Als we met elkaar maar blijven op het fundament. Als zwakke mensen kunnen we ook niet anders. We moeten Jezus in het oog houden. En zijn woorden, het evangelie, als leidraad in de gemeente. En dat is soms best een zoektocht. Maar daar mogen, daar moeten we elkaar op aanspreken. Alleen zo blijft het gebouw overeind.

Slide De missie helder

En alleen zo kun je je missie uitvoeren. Als je op het fundament blijft. Het mooiste van de verbouwing is toch, dat de deur naar buiten groter geworden is. Zowel van de kerkzaal. Als ook richting het waterplein. Mensen kunnen gemakkelijker binnen komen, hopen we. Uitnodigend zijn. Tegelijk is het zo, dat we ook gemakkelijker naar buiten kunnen. DKW had het al door. Dit kerkgebouw staat er ook met een cultuuropdracht. En die opdracht is: het koninkrijk verspreiden in onze stad. Daarom lezen we ook als wetslezing het vervolg in 1 Petrus. En het staat ook al in onze tekst: wij zijn geroepen om de grote daden van God te verkondigen.

En dat verkondigen, dat doe je door te leven. Te midden van allerlei mensen om je heen. In je straat, je werk, je sportclub, je klas. Hier in dit gebouw wordt je opgeladen, als het goed is. De cultus hier binnen voor de cultuur buiten. Dat is het oogmerk van dit gebouw midden in deze wereldstad. Verzoening verspreiden. Ontferming tonen. Barmhartig zijn. Dat is waar Petrus het over heeft. Dienstbaar leven in de samenleving. En dus van hieruit de stad beïnvloeden. Het koninkrijk van Jezus verspreiden. Door de liefde te leven.

Als dit verbouwde gebouw. Als onze gemeente en de sfeer en leer in de gemeente. Als alle stenen die we aandragen. Als die daar aan dienstbaar zijn. Dan is het goed. Dan mogen we zegen verwachten. Omdat onze missie dan vooral de missie van Jezus is.

Amen

Vragen ter bespreking:

1. Hoe kunnen we onze gemeente nog meer oefenplaats maken van omgaan met God en elkaar?
2. Hoe houden we de sfeer van de verbouwing vast?
3. Op wat voor manier kun je elkaar op fouten wijzen zonder afwijzend of veroordelend te zijn?